

In 1997 gaven kabinet en parlement groen licht voor een wijziging van de Wet bodembescherming. Het doel van een bodemsanering zal worden aangepast. Tot op heden is het doel: herstel van de multifunctionaliteit, tenzij kan worden aangetoond dat dit niet haalbaar is. Op deze manier kost saneren veel geld. Dat is er lang niet altijd. Daarom werd vaak niet gesaneerd. Dat leidde weer tot stagnatie. Een verontreinigde bodem is immers niet algemeen bruikbaar.

Voor de toekomst wordt onderscheid gemaakt in mobiele verontreiniging, die gemakkelijk door de bodem beweegt, en immobiele verontreiniging, die stevig aan de bodem vastzit. Het devies luidt voortaan: mobiele verontreiniging kosteneffectief en immobiele verontreiniging functiegericht verwijderen. Dat is duidelijke taal. Er hoeft minder vergaand te worden gesaneerd. De bodemsanering wordt goedkoper. De stagnatie zal verminderen. Opgelost dus. Of niet soms? (Nog) niet helemaal. Voor de uitwerking van het nieuwe beleid moeten nog veel vragen worden beantwoord. Wat is precies een mobiele en een immobiele verontreiniging? Hoe maak je een meetlat voor kosteneffectiviteit? Welke normen hanteer je voor welke functies? Om die vragen te beantwoorden is een Projectplan Afwegingsproces saneringsdoelstelling opgesteld. Een kernteam is daarmee aan de slag gegaan. Ook in dit opzicht heeft het kabinet gezorgd voor werk, werk, werk! Intussen heeft de Evaluatiecommissie Wet milieubeheer zich tegen het nieuwe beleid verklaard. Er blijft immers verontreiniging in de bodem achter, en wie ziet daarop toe? De zorgen van de commissie zijn te begrijpen. Haar harde kritiek echter niet. Natuurlijk moet de wet gehandhaafd worden. Maar dat wordt eenvoudiger bij een wettelijke regeling met draagvlak in de maatschappij. Ook de nazorg van achterblijvende verontreiniging moet te regelen zijn. Dat hoeft niet per se de taak van een overheid te worden.